

KAREN M. McMANUS

MINCINOSI  
IREZISTIBILI

Traducere din limba engleză și note de  
LIVIU SZÓKE

**LEDA  
EDGE**

## CAPITOLUL UNU

*Kat*

— **D**OMNIȘOARA AR DORI CUMVA SĂ VADĂ CEVA CU PERLĂ?  
— Foarte mult! răspund.  
Vocea pe care o folosesc nu-mi aparține. Este ceea ce Gem numește „ușor aristocratică”; menită să transmită o copilărie petrecută în școlile britanice cu internat, întreruptă de o mutare peste Atlantic în New England, care mi-a eliminat, deși nu în întregime, accentul. E cam mult de transmis prin doar două cuvinte și nu cred că mi-a ieșit, însă bărbatul din spatele tejghelei îmi zâmbește amabil.

— Șaisprezece este o aniversare importantă, zice el.

Nici c-o putea spune mai bine, motiv pentru care pe a mea mi-am petrecut-o în jacuzziul prietenei mele, Hannah, împreună cu Nick Sheridan și o butelcă de tequila. Însă nu e acum momentul să împărtășesc acea amintire, așa că nu fac decât să zâmbesc cu candoare în timp ce Gem spune:

— O zi specială pentru fata mea specială!

Accentul lui Gem este impecabil. Aduce cu o prezentatoare de la BBC și arată ca o versiune de secol XXI a bunicii din *Downton Abbey*. Abia am recunoscut-o când a venit să mă ia și parcă nu puteam să mă abțin să nu-i arunc priviri furișe pe parcursul călătoriei până la Prudential Center din Back Bay. Părul

ei aspru, cenușiu ca oțelul, stă ascuns sub un coc argintiu. E îmbrăcată elegant, cu un taior albastru ce s-ar potrivi perfect la o nuntă regală, și și-a aplicat un soi de machiaj magic care i-a îmblânzit pielea cu aspect tăbăcit în niște linii plăcute, care par a fi pudrate.

Nici eu însămi nu mă recunosc când mă uit în oglinda din spatele teighelei. În primul rând, am părul blond-crem și port o combinație de bluză cu fustă ce pare scumpă, chiar dacă sunt sigură că nu e. Ochelarii cu ramă de baga de care nu am nevoie și pe care îi port sunt atât de drăguți, încât aș putea să-i fac o parte permanentă a garderobei. Eu și Gem imităm ținutele unor oameni care se plimbă alene prin Bennington & Main ca să sărbătorească aniversări cu bijuterii scumpe, și *ne iese beton*.

— Ceva de genul? întreabă asistentul, ridicând un inel delicat din aur roz, pe care se găsește o singură perlă gri.

Este exact genul de inel pe care o bunică bogată și indulgentă l-ar cumpăra, și, chiar dacă Gem nu e nici una, nici alta, dă aprobator din cap ca o regină.

— Probează-l, Sophie! mă îmboldește.

Mi-l strecor pe degetul arătător și întind mâna dreaptă, admirând strălucirea subtilă. Nu-i deloc stilul meu, dar e perfect pentru Sophie Hicks-Hartwell. Acesta este numele meu de personaj adoptat, pe care l-am ales nu doar pentru că și el, la rândul său, sună șic, ci și pentru că este numele unei fete implicate într-un caz de furt de identitate de pe Instagram, despre care am aflat de curând la podcastul meu preferat, dintr-un episod pe care l-am devorat. O glumiță de culise pe care nici măcar Gem nu a înțeles-o.

— Ce drăguț e! zic. Buni, tu ce părere ai?

— Foarte drăguț! spune Gem, chiorându-se peste bifocali. Dar un pic cam micuț.

Acesta e indiciul pentru asistent, pe a cărui insiagnă scrie BERNARD, să ne arate inele mai mari și mai reușite. Ochii lui Gem

se plimbă lacom peste ele ca niște camere duale, absorbind fiecare detaliu al designului de lux și depozitându-le undeva separat pentru modele ulterioare. Se poate să aibă aproape șaptezeci de ani, însă memoria lui Gem este de o mie de ori mai ascuțită decât a mea. „Fotografică”, obișnuia să spună mama.

— Să ne uităm la ceva cu diamant? propune ea.

Îmi stă pe limbă să spun „Da, la dracu’!”, însă acesta e un răspuns tipic Kate. Sophie nu l-a folosit vreodată.

— Pe bune? Chiar putem? susur în timp ce Bernard extrage o nouă tavă.

— Se pare că bunica ta se pregătește să te răsfete, comentează el, cu ochii scânteindu-i la ideea unui comision și mai mare.

Pentru prima oară, simt un junghi de vinovăție. Când Gem a venit cu propunerea acestei mici explorări pe teren, am fost mai mult decât bucuroasă să-i cânt în strună, pentru că Bennington & Main e un adevărat coșmar al magazinelor – un butic istoric deținut de o familie ce a fost înhățat de un criptomiliardar odios și transformat într-o copie a Tiffany’s. Noul director executiv a angajat o designeriță pe cale să devină cunoscută pentru a actualiza ceea ce el numea stilul „auster” al firmei, după care a concediat-o pe respectiva imediat ce designurile ei și-au luat avânt.

Cu alte cuvinte, Bennington & Main reprezintă ținta perfectă pentru cea mai recentă afacere a lui Gem: să vândă imitații aproape perfecte ale unor modele de bijuterii. Clienții obțin aspectul pe care și-l doresc la prețuri de aliaje din zirconiu, iar o firmă dubioasă își pierde din valoare. Câștig de ambele părți, dacă prin „câștig” înțelegi că frățicul cu criptomonedele pierde. Exact asta înțeleg eu.

Însă Bernard nu are nicio vină pentru toate astea. Noi nu facem decât să-i irosim timpul în vreme ce Gem studiază cele mai recente designuri ale Bennington & Main, trecând în revistă toate amănunțele pe care nu le vezi pe un website.

— Deosebit! murmură ea, ținând în sus un inel împletit, cu diamant cu incluziuni minuscule, care pare atât de perfect construit, încât aduce cu o sculptură de purtat la mână.

După pânda noastră online, știi că inelul pe care-l ține Gem acum costă mai mult de 20 000 de dolari, deci depășește până și bugetul lui Sophie.

Și totuși, nu rezist să nu mă aplec mai aproape, imaginându-mi cum ar fi să dețin ceva atât de frumos. Să-l flutur prin fața cuiva cunoscut sau să dau scroll pe telefon în timp ce-mi scânteiază cât se poate de natural pe mână. De-a lungul vieții am văzut un număr neobișnuit de mare de bijuterii fine pentru cineva care (a) are doar șaisprezece ani și (b) e complet falit, dar ăsta... ăsta e ceva cu totul și cu totul special.

— Și nu e pentru tine, adaugă Gem, schițând un zâmbet în direcția mea.

Și, chiar dacă joacă un rol, cuvintele tot mă dor. „Nu e pentru tine.” Uneori am senzația că lucrul ăsta e valabil pentru aproape tot ce-ar trebui să aibă o fată de vârsta mea.

— Poate pentru momentul când împlinești douăzeci și unu de ani.

— O să-l păstrăm până atunci, glumește Bernard, și acum e oficial – mă simt ca o nemernică.

Vreau să ies din acest magazin și, mai important, din mintea asta cocoloșită a lui Sophie. Cred că Gem a avut parte de tot timpul necesar. Dar, când încerc să-i surprind privirea, observ că se uită în continuare la inelul împletit.

— Buni, eu zic că... n-am mâncat de prânz și mă simt cam amețită...

Mă îndepărtez cu spatele de teighea și îmi frec tâmpla.

— Putem să mâncăm ceva?

— Stai să-ți aduc un pic de apă! sare Bernard servil, apoi îmi face semn să mă apropiu, iar în clipa următoare mă trezesc că un

alt asistent din magazin, îmbrăcat tot în negru, îmi împinge în mână o sticlă de Evian minusculă.

Desfac capacul și iau o gură în vreme ce Gem se întoarce în sfârșit în direcția mea, transformându-se instantaneu în imaginea unei bunici îngrijorate.

— Sophie, scumpo, normal că putem! spune ea. Ar fi trebuit să vin eu mai întâi cu ideea asta. Știu că tu nu mănânci niciodată suficient la micul-dejun. Îți mulțumesc foarte mult! adaugă pentru Bernard, dându-i înapoi inelul. Mi-ai fost de foarte mare ajutor! Ne întoarcem imediat după ce îmbucăm ceva.

— Desigur! Vreți să pun ceva deoparte? întrebă bărbatul.

Vreau să îndulcesc lovitura dată de faptul că ne vom evapora cu totul din viața lui imediat ce dispărem din magazin, așa că adaug:

— Mi-a plăcut cu adevărat primul pe care l-am probat. Cel cu perlă.

Cel mai mic și mai ieftin inel.

Bernard, ca un băiat de treabă ce e, zâmbește amabil.

— O alegere perfectă! zice în timp ce dau pe gât apa rămasă în sticlă într-o manieră deloc tipică pentru Sophie.

— Poftă bună!

Ajutorul lui se întoarce în spate pentru a-mi face dispărută sticla goală.

Eu și Gem pășim pe mocheta plușată către ușile argintii lucitoare, pe care paznicul ni le deschide cu un gest din cap și un zâmbet.

— Să aveți o după-amiază plăcută, doamnelor! ne urează el.

— Și tu la fel! rostim la unison exact când trecem pragul magazinului.

Imediat ce se închid ușile și suntem iar în mall, oftez ușurată. Nu pentru că ce-am făcut noi a fost ceva greșit – deși, bine, practic a fost, sau ar fi fost dacă i-am fi făcut-o unei firme mai puțin

dubioase –, ci pentru că acum a fost prima oară când Gem mi-a cerut ajutorul. N-o fi Gem Hayes bunica mea adevărată, dar este la fel de apropiată pe cât aş putea să fiu de una. Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea dacă mama n-ar fi cunoscut-o pe Gem cu doisprezece ani în urmă, dar un lucru îl ştiu sigur: ar fi fost una sumbră.

Aşa că, atunci când o prind strâns pe Gem de braţ ca să o trag mai aproape şi spun „Te iubesc, buni!” folosind glasul cântat al lui Sophie, sună ca o glumă, însă eu vorbesc cât se poate de serios.

Însă nu pot s-o spun decât aşa. Gem e, după cum se exprimă ea însăşi, o „gagică bătrână şi dură”, care ori şi-ar da ochii peste cap, ori mi-ar arunca o înjurătură dacă aş încerca să i-o spun în împrejurări normale.

Gem îmi răspunde cu un ciripit scurt ce nu aduce deloc cu râsetul ei obișnuit.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea Sophie! Aşteaptă până când începem să coborâm cu liftul şi ne îndepărtăm de aglomeraţie înainte să adauge pe tonul ei normal: Deci chiar ți-e foame sau ce? Vrei să mergem la vreun local?

— Nu, e-n regulă! îi răspund, înghiţindu-mi un zâmbet când mă gândesc cum ar arăta Gem, în taiorul ei şic şi cu perle, înfulecând ceva la Panda Express. Mai pot să aştept până ajungem acasă.

Gem insistă să-mi cumpere o cafea de la o tonetă gourmet specializată în caffè mocha, aşa că sorb licoarea catifelată în timp ce ne îndreptăm spre ieşire. E o splendidă zi de final de iunie, soarele străluceşte cu putere, iar starea de spirit veselă îmi rămâne în continuare chiar şi atunci când încep să mă doară picioarele. Gem a trebuit să parcheze la o distanţă de şase străzi ca să găsească un loc cu parcometru, iar încălţările lui Sophie nu au fost făcute pentru un astfel de drum.

Aproape am ajuns la maşină când se întâmplă. În clipa asta mergeam amândouă, iar în următoarele mă prăbuşesc la pământ cu faţa în jos, iar paharul cu caffè mocha îmi zboară din mână,

pentru că Gem m-a împins cu o forță incredibilă. Ba nu – Gem a *fost* împinsă de un tip care s-a ivit de nicăieri ca să-i înșface poșeta. Bărbatul încearcă să i-o smulgă, însă nu reușește, pentru că Gem i-a prins o baretă într-o strânsoare ca de menghină.

Mă ridic în capul oaselor. Nu reușesc să-mi umplu plămâni cu aer, iar genunchii mi-au luat foc, zgâriați rău pe trotuar. Gem și cel care vrea să-i fure poșeta se luptă în continuare pentru ea în ceea ce pentru creierul meu amețit aduce cu o luptă pe viață și pe moarte desfășurată cu încetinitorul.

— Dă-i drumul, hoască bătrână, sau te spintec, în pizda mă-sii! geme el.

Inima îmi sare în gât. Oare are un *cuțit*?

Am reușit să mă ridic pe vine când Gem îi dă drumul – numai ca să se repeadă la ochii lui, cu unghiile întinse ca niște gheare. El țipă de surprindere și de durere atunci când ea îi străpunge pielea, după care se prăbușește greoi în genunchi și scapă poșeta. Pun și eu mâna pe ea în timp ce mă ridic în picioare, dar după câteva secunde îmi e smulsă cu forța – de către Gem, care o folosește ca să-l pocnească pe tip în cap, doborându-l cu totul la pământ.

După care ea îmi dă mie poșeta și-și scoate cheile din buzunarul costumului.

— Kat, deschide, te rog, mașina! spune ea, aruncându-mi cheile.

Reușesc să nu mă moșmondesc cu încuietorea și apăs cu degete tremurătoare alarma în timp ce ea lovește dur cu piciorul în capul hoțului rășchirat pe jos, folosindu-se de tocurele alea mortale.

— Nici să nu te gândești să te ridici! mârâie ea.

În mod miraculos – sau poate că nu, pentru că acum Gem a devenit aproape înfiorătoare –, el se supune.

Plonjez pe scaunul pasagerului și trântesc portiera, cu inima bubuindu-mi cu atâta putere, încât mi se pare că a luat-o razna,

apoi aștept preț de un minut să alunece și Gem pe locul șoferului. Imediat ce închide portiera, apăs pe butonul care încuie mașina.

— Ce căcat! exclam cu răsuflarea tăiată, lungindu-mi gâtul în căutarea vreunui semn că tipul ne-ar urmări.

— Chestia aia... Chestia aia s-a întâmpat pe bune?

— S-a luat de bătrâna doamnă care nu trebuia, nu-i așa? spune ea, pornind motorul și ieșind pe stradă fără să se mai sinchisească să se uite peste umăr. Se aude un claxon puternic în timp ce ea adaugă: Ești teafără? Te-ai zgâriat destul de rău la genunchi.

— Sunt bine, îi răspund, scoțând vreo două șervețele Kleenex din torpedou ca să-mi tamponez genunchii însângerați.

Materialul subțire se lipește și se desprinde atunci când trag de el, sporind dezastrul. Simt în continuare un nod de teamă în gât, dar mă forțez să-l înghit și încerc să imit tonul calm al lui Gem:

— Doar am rămas fără aer. Dar tu?

Gem e cea mai puternică femeie pe care o cunosc și ia cursuri de autoapărare de zeci de ani, dar *totuși*... Dacă m-ai fi întrebat pe mine cât i-ar fi trebuit ei să doboare un bărbat zdravăn, aș fi zis mai mult de un minut.

— O s-o simt mâine, adaugă, rotindu-și un umăr. Dar nu la fel de rău ca el. Ce ticălos nenorocit! Ți-a vărsat și băutura.

Îmi cobor privirea la bluza distrusă și-mi reprim un râset. Aș spune „Călătorie sprâncenată!”, dar sunt sigură că Gem își închipuie că imaginea de școlăriță cuminte a lui Sophie e la fel de groaznică pe cât cred și eu.

— A fost o luptă pe cinste pentru o poșetă bună de nimic, adaug în schimb.

— Bună de nimic? se preface ea indignată. Cum îndrăznești?

Poșeta lui Gem e subiect nesfârșit de glumă pentru oricine o cunoaște. Indiferent ce tip poartă – sacoșa obișnuită sau geanta asta ternă de bunicuță pe care până acum n-am mai văzut-o –, da

pe dinafară de atâtea gunoaie, încât n-ar mai putea îndesa în ea un portofel nici dacă ar vrea. Ceea ce nici nu face, întrucât Gem își ține tot ce consideră important îndesat într-un buzunar.

— Am nevoie de toate lucrurile din ea.

— Dacă zici tu.

Schițez un zâmbet anemic înainte să mă las moale în scaun și să cedez în fața epuizării pe măsură ce adrenalina mă părăsește încet-încet.

— În plus, nu puteam lăsa toată munca ta să se irosească, adaugă ea.

— Ce să lași?

Gem rânjește ironic.

— Uită-te în lateral!

— În lateral...

Arunc o privire prin mașină, apoi îmi dau seama că încă îi mai țin poșeta în poală. După ce o răsucesc, observ un buzunar deschis în stânga. Îmi vâr mâna înăuntru și ating cu buricele degetelor un obiect mic și dur: ceva cu un model pe el și totodată imposibil de neted. Dintr-odată, am senzația că știu exact ce este înainte să-l scot la lumină.

Am dreptate. Este inelul împletit cu diamant de la Bennington & Main, care scânteiază în soarele de după-amiază ca o întreagă galaxie de stele.